

Καλῶς μὰς ἤλθες πάλι
ἀπὸ τὴν ἐξοχῆ
σὲ τούτῃ τὴν μεγάλη
τῆς σφαίρας ἐποχῆ.

- Φ.— Καὶ δὲν μοῦ λές, βρῆ κουρελῆ,
πῶς πᾶς ἀπὸ παράδες;
Π.— Ἐτὸν κόσμο τιᾶ, βρῆ Φαουουλῆ,
δὲν εἶναι φουκαράδες.
Φ.— Βρῆ τι μοῦ λές;
Π.— Ἀληθινά,
ὅλ' ἀφρονοὺν παντοῦ φθηνά.
Κι' ἂν ἀκριβαίνῃ τὸ φωμί,
ἀλλὰ τὸν κόσμο, μὲν ἀμί,
τὸν βλέπεις τώρα πλοῦσιο
καὶ δίχως ἐπιούσιο.

Φ.— Αὐτὸς ὁ κόσμος ἄλλαξε σὲ τριμηνία μόνο,
καὶ τώρα ζῆ χωρὶς καμμοῦς καὶ δίχως φτώχειας πόνο.
Τι θαύματα, τι πράγματα σὲ τρεῖς μονάχα μῆνας,
δὲν ἀπαντᾷ σὰν κι' ἄλλοτε λιμῶντονας κηφήνας,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνονται πῶς γίνονται στερλίναις
κι' αὐταῖς ἢ καθβαλίναις.

Ἐσθεθετε χωρὶς φειδῶ,
πλοῦτος, ἀδέλφια, κι' ἀπ' ἐδῶ,
πλοῦτος κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

Καὶ λές, κόσμος φουκαράς
πῶς ἐρχεται πολλὴς παρὰς
κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα.

Περὶργον μοῦ φαίνεται ἡμέσα στὴν τριμηνίαν
νὰ πᾶθ' ἢ πλάσις τῶν θνητῶν εἰρηνικὴν μανίαν.
Περὶργον μοῦ φαίνεται ἡ ἀλλάξῃ σὲ τρεῖς μῆνες
καὶ νὰ μὴν τὴν τρομάζουσε φτώχειαις, λιμοὶ καὶ πείναις.

Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ φρικτὰ τὰναθεματισμένα...
τῆς Χάγης τὰ Συνέδρια δὲν πῆγαν στὰ χαμένα.
Πλοῦσιους ἔδωσαν καρποὺς εἰρηνοφίλων κόποι,
κι' ὁ γαῦρος πόλεμος σιγῆ
κι' εἰρήνην σήμερα τρυγῆ
κι' Ἀνατολῆ κι' Ἐδρώπη.

Π.— Ἐδδαίμονιας χάρις
κι' ἐν μέρει καὶ καθόλου,
κι' ὁ σμερδαλιόσ' Ἄρης
πᾶει κατὰ διαέδλου.

Κανένιας δὲν σκοτῶνει,
ρουθοῦνι δὲν ματώνει,
ὁ κόσμος ἀδελφόνεται

Δὲν πάσαις, δὲν πονεῖς,
καὶ τώρα πιά κανεῖς
Μεσοσίας δὲν καρφόνεται.

Ποῖος χρόνια μεγαλύτερα
καὶ πῶς καλὰ θ' ἀνεύρη;
ἀκρίθηναν τὰ πίτερα
κι' ἐφθῆγγνε τ' ἀλευρι.

Εἰρήνης Ἐυαγγέλια... τρισμακαρία Χάγη,
πανεύφημος θεόρατος...
ἀπὸ τὸν Ἄρην τὸν φρικτὸν ὁ κόσμος ἀπηλλάγη
μὲ τὰ Συνεδριά σου.

Μὲ σχέδια πολεμικὰ κανεῖς δὲν περισπᾶται
τοῦ κόσμου Καγκελάριος,
κι' ὁ κόσμος ζῆ μακάριος
μὲ τὴν ἐξ ὕψους ἐντολήν: ἀλλήλους ἀγαπάτε.

Ἄμην ἄμην κι' εἰρήν' ἤμιν... χρυσὴ προβάλλει πούλια...
δὲν θὰ χορταίνης; ἔπος πρὶν μὲ χέρτα καὶ μὲ μπρόκολα,
σήμερα, φιλαράκο μου, θὰ τρέψῃ τὰ κοποπούλια
τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα, τὰ τετρακοκκινὸκωλα.

Παραφορά τοῦ Φουκαυλῆ, οποῦ πολλὰ παραλαλεῖ.

Φ.— Ὁ θέαμα πρωτοφανές,
καὶ τώρα κάθῃς κουνενός
στὴν θήκην τοῦ βαλέτω
τὸ ἔφος, Παρικλέτω.

Μουσῶν τραγούδια καὶ χοροί,
τὸν κόσμον δὲν στενοχωρεῖ
τῶν ὀπλισμῶν τὸ βάρος.

Ἐμπρός... ποτήρια σπάστε...
τὸν Κάιζερ ἀσπάζεται
τῶν Ρωσοῦν ὁ Τσάρος.

Φίλει κι' ὁ τῆς Ἀγγλίας τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο,
κι' ὁ κόσμος τοὺς κυττάζει,
κι' εἰρήνην ἐορτάζει
χωρὶς ζητιάνου δίσκο.

Μὲς στῶν Ἀυτοκρατόρων ἐκεῖνο τὸ καρὲ
βλέπω σὰν σταυραδέρι καὶ τὸν Πουαναρέ,
καὶ μάτς καὶ μοῦτς φιλήματα
κι' ὅλο γλυκομιλήματα.

Χρυσὸς εἰρήνης ρεῖι
κι' ἀκούς ἀγάπης φροματα,
τοῦ Μπέτμαν καὶ τοῦ Γκρέβ
κυττάεις ἀγκαλιάσματα.

Ἀνάτων καὶ διπλωματῶν διάχουσι καὶ γλύκα...
Σαζόνωφ καλῶς ὄρισες... Μπέργολδ καλῶς σ' ἐβρήκα.
Βάλε τὸ πᾶπλωμα μετρεῖ νὰ μὴν περνοῦν ἢ μπάλαις
καὶ πᾶν καὶ μὲ σκοτάσουσε στῆς δρῶ σου τῆς ἀγκάλαις.

Κανείς δὲν εἶναι τρομερός
ὄσον κι' ἄλλοτε Σατραπῆς,
τὸ κρᾶνος γίνεσαι φρουρός
ἀδελφικῆς ἀγάπης.

καὶ σκούζει κάθε γέννημα τοῦ κόσμου θηριώδες:
ὡ θεᾶμ' ἀπερίγραπτον, ἀφάνταστον, μυθώδες.

Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ φρικτὰ τὰ τρὶς ἀναθεμάτα...
γὰρ κύτταξε τί θέαμα, εὐλένια φαμαρόνε...
ἀδελφωμένος περπατεῖ κι' ὁ σκύλος μὲ τὴν γάτα
καὶ τὰ ποτιχία ὄσον καὶ πρὶν ἢ γάταις δὲν τὰ τρῶνε.

Ἡ πλάσις εἶναι τζόγγια
χωρὶς κανένα μπόγγια,
χωρὶς κανένα δῆμιο.

Καὶ φάλλον τροβαδούροι
μὲ σένα τὸ γαῖθουρι
κάθε καλὸ καὶ τίμιο.

Πλάσις χωρὶς τουφέκι,
πλάσις ἀγγελικὴ,
ὅπου κανείς δὲν στέκει
ἐν ἐπιφυλακῇ.

Ἄχρηστα βλέπω, Περικλῆ, τὸ σκέυθι τοῦ πολέμου,
κι' ἐν μέσῳ τόσης λαχῆς
πατήρ δὲν κρᾶζει δυστυχῆς:
Ἄθεσσαλὸμ νιέ μου.

Ὅποια γεγονότα!..
πολιτισμός καὶ φῶτα,
ραχὰτ λουκοῦμι πέφτει
στὸ στόμα μας, κεφάλια,
κι' ἡ πρόδος πηλάλια,
λὲς καὶ τῆς βάζουν νέφτι.

Ἄπορεις αὐτὸ τὸ θαῦμα ποῦτὲ νὰ τὸ πιστεύσεις
ἐπι περνοῦν τὰ κράτη χωρὶς ἐπιστρατεύσεις.
Καὶ τῶν μικρῶν τὰ δίκαια τρανοὶ τὸναγνωρίζουν,
καὶ τὴν ἄκορδς μεγάλους μικροὺς νὰ φυθρίζουν:

Ἄγάπα τὸν πλησίον καθὼς τὸν ἑαυτὸ σου,
καὶ παρὰ νὰ τὸν βλάψης καλλίτερα σκοτώσου.
Ποῦτὲ μὴν ἀδικῆτε, κανένα μὴ κυπλάτε,
κι' ἀλλήλους ἀγαπάτε.

Ἄλλαγή Σημηνοθεσίας, θεᾶμ' ἀνθρωποθεσίας.

Φ. — Ὅμως τὸ θέαμα τὸ πρὶν νομίζω πῶς ἀλλάζει,
καὶ πέφτουν βόλγια ὄσον βροχὴ καὶ μπόμπας ὄσον χαλάζι.
Νέο μεγάλο μακαλλεῖο καὶ Χάρου πανηγύρι
τὴν πλάσιν ἐξεγείρει.

Ὡ τραγῳδία στυγερὰ
κι' ἀπεριφράστως τρομαρὰ
κι' ἀρρήτως φρικαλέα.

Ἄρης τὸ σὺμπαν πυρπολεῖ,
καὶ κρᾶνος ἀκτινοβολεῖ
καὶ περικεφαλαία.

Οἱ τῆς Εἰρήνης τράγοι:
βελάζουν τραγικῶς:
πόλεμος ἐξεργάγη
πανευρωπαϊκός.

Ὡλινάτος ὁ χασάπηγι!..
ἐν τούτῳ τῆς ἀγάπης
τῆς διεθνεῖς Σταθλίφ
βόγγιοι, λυγμοὶ, φρονάρις,
καὶ τῶν σαρανταδύο
βρυχῶνται κανονάρις.

Αἵματα μόνο βλέπεις ὅπου καὶ νὰ στραφῆς,
τὰ σὺμπαντα συνέχει: τρόμος καταστροφῆς,
καὶ φεθγούν τρομασμένα τὰ σπῆρα περισσῆρακια
κι' ἔρχονται τὰ κοράκια.

Ὡ τῆς φρίκης τῶν κρωγμῶν,
ὡ τῆς φρίκης τῶν λυγμῶν
καὶ τῶν τόσων στεναγμῶν.

Χαίρε, κόρη λευκοφόρα,
νέος Ἄρης ἦλθε τώρα
νέους θρήνους ἐκκολάπτων.

Ὡ τῆς αἰματοχυσίας!
ὡ τῆς ἀνθρωποθυσίας!
ὡ δεινῶν ἀπεριγράπτων.

Ἦχει τρόμπια ταρταρεῖα
κι' ἀπειροσ πληθὺς δαυμόνων
γόνεται καὶ τὴν ἀγρία
στὴν κοιλιά τῶν κλαυθμῶνων.

Ἄρης ἦλθε, Περικλέτο,
μὲ διαβολικὸ μπαλέτο.
Ἄρης, ποῦ σαλαβεῖ φρένας,
κι' ἐνφ' οὐ τοιλιπουρδᾶς
ἐγὼ βλέπω μαινομένας
τῆς Εὐρώπης τὰς ὁρδᾶς.

Μὰ τῆναι τοῦτο τὸ κακό, μὰ τῆναι τοῦτ' ἡ πάλη,
ποῦ μᾶς εὐρήξει πάλι;
Αὐτὸ, ποῦ δὲν θὰ πιστεύεις ποῦτὲ καὶ σ' ὄνειρό σου,
τώρα, καυμένη Περικλῆ, τὸ βλέπεις σ' τὸν καιρὸ σου.

Ἄρης λυσσὰ θεοστῆγῆς,
καὶ βλέπε πάντ' ἀπάνω